

Boldogok, akik nem látnak, és hisznek

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a János szerinti evangélium 20. fejezetének a 19.-től a 29. verseiben a következőképpen. „Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok – *bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak* – eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak. -- Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem. Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek! Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő! Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” – Urunk, kérjük, hogy lépj be a mi lelkünk bezárt ajtaján is, hogy átélhessük a Te békességedet. Érezhessük meg a Te jelenlétedet a mindennapjainkban, az úrvacsorában és igéd erejében. Ámen.

Kedves Testvéreim!

A mai nap csaknem ugyanakkora ünnep, mint a húsvét. Miért? Mert ez a húsvét nyolcadik napja. A nyolc pedig a teljesség száma: a hét -- ... után a plusz még egy. Azaz a nyolc az isteni transzcendencia száma. A nyolcban tör be az örökkévalóság a földi időbe. A nyolcban tör be az isteni világ a mi földi világunkba.

Jézus átment a zárt ajtókon, és megállt középen. Jézus *nem* úgy ment át a zárt ajtókon, mint Pallas Athéné a hókarú Nauszikaá zárt szobájába: fuvallat képében. Vagy mint Hermész, aki őszi szélként vagy ködként bújt át a kulcslyukon. Jézus egészen egyszerűen – keresztülment a falon. A kővel lezárt sírból való feltámadás után ez már igazán gyerekjáték volt... Miért tette ezt Jézus? Nem volt elég a győzni a kereszten, és utána: feltámadni? Nem. Nekünk, tamásoknak, sajnos semmi sem elég. És Jézus folytatja. És Jézus *soha* nem adja fel. Ma sem. *Nálad* sem. Jézus keresztülmegy a *Te* bezárt ajtóidon is, hogy békességet adjon *Neked*. Mert *mi vagyunk* a zárt ajtó. De ha valamit Jézus kinyit, akkor azt többé *soha senki* be nem zárhatja (Jel 3,8).

Jézus kétszer is így szólt a tanítványaihoz: "Békesség nektek!" Miért ismételte meg Jézus a köszöntését? Hát süketek voltak ezek a tanítványok? Nem. A „Békesség nektek!” nem „Jó napot kívánok!” volt. Mint ahogyan az igehirdetések elején a „Kegyelem nektek és békesség!” sem az. Jézus békessége olyan békesség, amelyet a világ nem adhat. Jézus békessége *teljes* és *örök*. Jézus békessége a *mi* örök életünk, amely már itt e földön elkezdődik nekünk. Jézus a sebeinek a megmutatásával *folytatja* a békességének az odaajándékozását. Miért? Mert Ézsaiás ezt jövendölte Isten Szenvedő Szolgájáról, Jézusról: „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen – az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5b). Amikor Jézus megmutatja a sebeit, akkor az élete árán megszerzett *örök békénket* mutatja meg – *nekünk*.

A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. A tanítványok ott rettegetek az Utolsó Vacsora emeleti szobájában. Minden ajtót bezártak. – Ebből a rettegő, ebből a szerencsétlen kis csapatból lett az egész kereszténység? Igen. Mert egyszer csak belépett közéjük még valaki: *Jézus*. És ez *pontosan* így van ma is. És aki az egyik pillanatban még élvehajhász, paragrafuscsavaró jogász volt, az a következő pillanatban már: Szent Ágoston lesz. Mert belépett a lelkébe: *Jézus*. És aki az egyik pillanatban még versenyt ivó botrányhős volt, az a következőben már: Assisi Szent Ferenc lesz. Mert belépett a lelkébe: *Jézus*. Lépjen be a *mi lelkiünkbe is Jézus!*

Kedves Testvéreim! Békesség nektek! ... Éljük át, hogy Jézus békessége meg-za-var-ha-tat-lan. Éljük át, hogy Jézus békessége *akkora* öröm, amely *minden* bánatot és *minden* félelmet fölülír. ... **Átéltük?** Akkor ugye el tudjuk már azt képzelni, hogy *mekkora* örömmel kiáltották a tanítványok Tamásnak: **Láttuk az Urat!!!!**

Igenám... De Tamás nem látta az Urat... Mert *nem volt ott akkor*, amikor Jézus először megjelent. A sokszor "hitetlen Tamásnak" nevezett Tamás zavarodott volt – *de nem hitetlen*. Ő volt az, aki Lázár halála után ezt mondta a többi tanítványnak: „Menjünk el Jézussal mi is, és haljunk meg vele együtt.” (Jn 11,16) Tamás kérdezte meg Jézustól, hogy „Uram nem tudjuk hová mégy, honnan tudnánk akkor az utat?” Tamásnak erre a kérdésére mondta el Jézus az egyik legszebb önmeghatározását: Én vagyok az út, az igazság és az Élet (Jn 14,5-6).

Mindannyian tamások vagyunk. Tamások voltak az amerikai szenátus tagjai is, akik azt hitték Ceausescu és elődei emberkínzó rendszeréről, hogy a Szovjetúniótól független, demokratikus állam... Richard Wurmbrandnak, a romániai diktatúra börtöneiben megkínzott evangélikus lelkésznek, 1966-ban le kellett vetkőznie, és meg kellett mutatnia a sebeit a szenátus bizottsága és a TV kamerák előtt ahhoz, hogy elhiggyék: ez a rendszer bizony emberkínzó volt... Vannak Tamások a betegek között is. Radeckzy Péter mellkas sebésznél ötödéves korában tüdődaganatot diagnosztizáltak. Megműtötték. Azóta kutya baja. Az a professzor tanította meg a szakmája alapjaira, aki műtötte. Ezzel a háttérrel, amikor tüdődaganattal jönnek az emberek hozzá, mély empátiával tudja mondani, hogy "Tudom, hogy ez mennyire fáj." Hosszú pályafutása alatt csak egyetlen beteg volt, aki (tamásként) csak akkor hitt, amikor látott. Neki levette az ingét, hogy megmutassa a műtési sebet. A beteg a műtét után gyógyultán távozott...

Tamás "hitetlensége" segélykiáltás volt. Tamás, amikor elmondta a fogadkozását: „ha nem látom, nem hiszem”, akkor ugyanúgy kiáltott fel, mint a néma ördögtől megszállott fiú apja: „Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,24). Tamásra (és sokszor saját magunkra is...) elmondhatjuk Babits sorait: „Vak dióként dióban zárva lenni, S törésre várni: beh megundorodtam...”

És Tamás segélykiáltására válaszként nyolc nap múlva – azaz ma, húsvét nyolcadán – Jézus újra bement a zárt ajtókon – Tamás miatt. És Tamás látott. És Tamás – hitt. És a hite bizonyosságként Tamásból szakadt ki az első, Jézushoz intézett ima: „Én Uram és én Istenem!” A kétszeres "én"-nel és az Uram, Istenem birtokos ragjaival *személyes kapcsolat* jött létre Tamás és Jézus között. Kérjük el Jézustól ezt a személyes kapcsolatot *mi is*. Az úrvacsorában *mi is* megérinthetjük a feltámadt Jézust, *mi is* a kezünkben foghatjuk az Ő sebeit. Támadjon hálaadó ima és hit bennünk is.

Jézus így szólt Tamáshoz: Mivel látsz engem, hiszel; boldogok, akik nem látnak, és -- hisznek. A „látsz” és a „hiszel” a görögben perfektumban áll. Azaz: Tamás látása és hite immár visszafordíthatatlan volt, *teljes* volt és *örök*. Azok, akik szemtől szembe nem láthatják a feltámadt Jézus emberi alakját, **de mégis hisznek: MI vagyunk**. Jézus közelsége nekünk is jelen idejű!

Kedves Testvéreim! Éljük meg Jézust a mi mindennapjainkban! Éljük meg Jézust az úrvacsorában! Éljük meg Jézust – *a testet öltött igét* – az ige gyakori olvasásában és hallgatásában! És akkor: igazak lesznek ránk Péter apostol sorai: [Jézust] „szeretitek, pedig *nem láttátok*, őbenne hisztek, *bár most sem látjátok*, és *kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek*, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét” (1Pt 1,8-9). Rólunk szólnak Pál apostol sorai is: „a belső emberünk *mégis* megújul napról napra – mert *nem* a láthatókra nézünk, hanem a *láthatatlanokra*, mert a láthatók *ideig* valók, a láthatatlanok pedig *örökké* valók” (2Kor 4,16.18). És rólunk szólnak János apostolnak az oltár előtti igében hallott sorai is: „Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely *legyőzte* a világot, a mi hitünk” (1Jn 5,4). Így legyen! Halleluja! Ámen.